

Stručni rad

Pjetlić traži sreću – autorska priča

Alja Benkoč Sušnik

OŠ Franja Malgaja Šentjur

Sažetak

Priča Pjetlić traži sreću priča je o malom pijetlu čiji je zadatak svakodnevno buđenje kokoški. Jednog jutra, zbog hrapavog glasa, pjetlić više ne može obavljati ovaj zadatak, pa ga mama kokoška odvede kod veterinara koji mu propisuje odmor i čaj. Pjetlić je tužan ne samo zbog bolesti, već i zbog spora sa svojom prijateljicom svrakom s kojom mu je mama kokoška zabranila druženje, i to samo zato što je svraka. Kad sve ukazuje na to da se pjetlić konačno oporavio, mama kokoška se razboli i kaže razočaranom pjetliću da će se uskoro opet oporaviti uz malo sreće. Mali pijetao tako odluči potražiti sreću za svoju bolesnu majku. Uputi se duboko u šumu, gdje usput razgovara sa životinjama i polako shvaća da svaka životinja ima svoj pogled na sreću. Na kraju sreću pronalazi tek uz majčinu pomoć.

Ključne riječi: dramatizacija, pjetlić, sreća, prijateljstvo, bolest...

1. Uvod

Već u prvoj godini vođenja dramske skupine u osnovnoj školi (u prva četiri razreda) naišla sam na problem kako osigurati ulogu svim učenicima koji sudjeluju u ovom krugu. Skupinu su činila djeca u dobi između 8 i 10 godina. Pregledala i pročitala sam ogromnu količinu dramskih tekstova, ali niti jedan nije ispunio moje zahtjeve jer sam željela pronaći nešto novo. Jer nisam htjela uprizoriti tekst koji se često pojavljivao na sceni odnosno već je bio nadaleko poznat, odlučila sam pronaći sadržajno zanimljivu slikovnicu, a zatim je sama dramatiziram. Kad sam nakon nekoliko tjedana pregledavanja knjižnice naišla na prekrasne slikovnice o pjetliću Vesne Radovanović, znala sam da sam na dobrom putu. No, budući da mi je trebala malo duža priča, jer sam u dramskoj skupini imala čak 13 učenika, slikovnicama Vesne Radovanović dodala sam priču o sreći koju sam adaptirala iz slikovnice naslovljene Gdje je sreća. Sve slikovnice povezala sam u cjelovitu priču i napisala dramatizaciju s naslovom Pjetlić traži sreću. Također sam se pobrinula za sve kostime glumaca, a na sceni mi je pomogla kolegica koja je također dodala svoj dio s plesnim točkama u predstavi, što je predstavu učinilo još zanimljivijom.

GLUME:

PJETLIĆ
MAMA KOKOŠKA
KOKOŠI – 4 glumci
PAS VETERINAR
SVRAKA
VJEVERICA
ZEČIĆ
DJEVOJČICA
TATA
SOVA

Scena: U kokošinju i ispred njega

(Kokoši spavaju u kokošinju, kada pjetlić zapjeva, polako dolaze iz kokošinja)

PJETLIĆ: Kukkurrriiiiiuuuu, kuuuukkkkuuuuuuuuuriiiiiiiiku! Moj jasan glas na farmi dopire daleko na polja, sve do rubova šume. Ali stari je pijetao bio u pravu kad je rekao da zadatak koji mi predaje neće biti lak. Sad razumijem da je stari pijetao već bio umoran od godina jutarnjeg pjevanja. Ovaj jutarnji zadatak - buđenje kokoši i, naravno, gospodara, naime nije mačji kašalj. Ali ja svako jutro s najvećom radošću pjevam pjesmu za dobro jutro. Kukurikuuuuu!

MAMA KOKOŠKA: Jako sam ponosna na tebe! Tako važan zadatak obavljaš u kokošinju, a još si dijete.

KOKOŠKA 1: Znae, zaista imamo sreću što je među nama takav pijetao koji nas svako jutro probudi lijepim i snažnim glasom.

KOKOŠKA 2: Da, u pravu si, zaista možemo biti ponosni na njega.

KOKOŠKA 3: Kad bi nas budio susjedov pijetao, ja se ne bih nikada probudila. Glas mu je hrapav i tih.

KOKOŠKA 4: Ali naš pjetlić ne samo da ima lijep glas, već je i izuzetno privlačan za gledanje. Zar ne mislite tako? Pogledajte ga samo, njegovo raskošno perje zaista je nešto posebno.

KOKOŠKA 1, 2, 3: Da, da, stvarno je pravi ljepotan.

Scena: Drugo jutro ispred kokošinja, dok kokoši još uvijek spavaju

PJETLIĆ: Joj, ne znam što se događa sa mnom, ali nešto me štrecu u grlu. Već jučer nisam se osjećao najbolje i grlo me boli sve više i više. Ali ne smijem se osramotiti pred gospodarom i kokošima. Kukhukukhhhuuu, kukhurukhhhuuu. Joj, pokušat ću ponovo. Kukhhhurkhhhii, khhhukhhhrikhhu, khhu, kh, kh. Joj, uopće me se ne čuje. *(Ode prema kokošinju i tužno sjedne.)*

Scena: u kokošinju

(Kokoške toliko šapćući kokodaču da ih je također mogla čuti i mama pjetlića.)

KOKOŠKA 1: Pa, ništa se ga ni ne čuje.

KOKOŠKA 2: Joj, sreća što sam se sama probudila.

KOKOŠKA 3: Da bar gospodar nije zaspao. Kakva bi to sramota bila.

KOKOŠKA 4: Hmmmm, ne znam kako će to biti, ali ne može tako u nedogled.

ZBOR ZAPJEVA: Pjetlić

MAMA KOKOŠKA (pristupi pjetliću): Dođi, dragi moj sinko, mislim da moramo kod veterinara.

PJETLIĆ (pita iznenađeno): Gdje? Kod vulkanizer?

MAMA KOKOŠKA: Ne, kod veterinara, liječnika za životinje.

PJETLIĆ: Oh, već sam se preplašio... (*Uhvate se za ruke i odu prema veterinaru.*)

Scena: Kod veterinara

(*Pas veterinar sjedi na stolici pokraj svog liječničkog stola.*)

PAS VETERINAR: Dobar vam dan! Što je to danas vas dovelo u moju ordinaciju?

MAMA KOKOŠKA: Moj dragi sinko već nekoliko dana ne može obavljati svoj posao. Danas je, međutim, skoro ostao bez glasa.

PAS VETERINAR: Da vidimo. (*Pažljivo pregleda grlo štapićem i svjetiljkom.*) Vidim da je tvoje grlo stvarno upaljeno i crveno. Daj da slušam još tvoje disanje. Da, i disanje je otežano. Imaš virozu pa neka ti mama skuha čaj od kadulje za grgljanje a navečer mlijeko od karamele i kadulje.

Budući da si bio tako vrijedan, imam nagradu za tebe. Pogledaj, ova mala lisičica praviti će ti društvo kako bi što prije ozdravio.

PJETLIĆ: Oh, baš je slatka. Hvala.

MAMA KOKOŠKA: Hvala vam lijepa, gospodine doktore.

(*Pjetlić skrušeno hoda uz mamu prema kući.*)

Scena: Krevet pjetlića

MAMA KOKOŠKA: Napokon smo stigli kući. Skuhat ću ti čaj.

MAMA KOKOŠKA (*Pjetliću donese čaj*): Dragi moj sinko, čaj je možda pomalo gorak, ali sigurno će ti pomoći.

PJETLIĆ (*proba čaj i od gorčine kukma na glavi mu se uzdigne, zatrese se*): Najradije bih sve ispljunuo! Ali želim ozdraviti. Jako, jako je gorak (grglja čaj od kadulje i popije gutljaj).

MAMA KOKOŠKA: Sutra će ti sigurno biti bolje, a sada samo zaspaj.

(*Mama kokoška stisne pjetlića uz sebe i uspava ga. Pjetlić zaspaj u naručju.*)

Scena: Ispred kokošinjca

(*Pjetlić se probudi i ode ispred kokošinjca, gdje na sav glas počne kukurikati.*)

PJETLIĆ (*kukurika na sav glas*): Kuuuuuuurriiiiiikkuuu, kuuuuukkkuririririkkku!

(*Sve kokoške dotrče iz kokošinjca, zadivljeno ga gledaju i oduševljeno mu plješču. Pjetlić zoblje zrnje i otrči do ograde, gdje ga čeka svraka.*)

PJETLIĆ (*veselo pozdravlja svraku*): Dobro jutro, svraka! Jesi li me čula kako lijepo sam opet zapjevao?

SVRAKA: Jesam, jesam. Jesi li primijetio da su se lastavice opet vratile iz toplih krajeva? Upravo sam danas čula lastavice kako razgovaraju o visokim jarbolima prekrasnih jedrilica i o mornarima koji su ih hraniti i divili im se dok je ovdje bila zima. Vidjele su širinu mora, prekrasne brodove, zanimljiva mjesta.

PJETLIĆ: Kad bih barem mogao sve to vidjeti. Želio bih da i sam mogu letjeti visoko pod nebom. Ali što kad s krilima mogu zamahnuti tek toliko da se spustim na ogradu.

(*Svraka odleti, pjetlić se vraća prema kokošinjcu.*)

Scena: Kokošinjac, kuhinja

(*Pjetlić tužno zuri.*)

MAMA KOKOŠKA: Zašto si tako tužan, dragi moj dječčače?

PJETLIĆ: Znaš, mama, danas smo svraka i ja razgovarali o pticama i ja sam također poželio da mogu letjeti visoko pod nebom.

MAMA KOKOŠKA (*pogradi ga i nasmiješi se*): Oj, moj dječčače! Pa ne mogu svi koji imaju perje i krila letjeti. Ti si samo pjetlić, a ne ptić. A isto tako nije u redu da se družiš sa svrakom. Sve moguće se govori o njoj.

PJETLIĆ: Ali svraka je moja prijateljica. Volimo razgovarati i još je zabavna.

MAMA KOKOŠKA: Pa, u našem dvorištu nije dobrodošla i dobro je to znati.

PJETLIĆ: Ali zašto? Ne razumijem to.

(*Mama kokoška okreće se i više mu ništa ne odgovara, a svraka sakrito sjedi na panju i sve čuje.*)

PJETLIĆ (*dolazi do panja i ugleda svraku koja je odletjela*). Joj, pa sve je čula. Nije se ni okrenula da mi mahne. (*Tužan sjeda u travu, iz desnog džepa izvlači svog miša, iz lijevog želi izvući lisičicu, ali je prazan*). Joj, lisičice koju sam dobio od doktora nemam u džepu. (*Otrči do kokošinjca, pogleda ispod stola, ispod stolice. Lisičice nije bilo. Pristupi do kreveta, pogleda ispod njega, podigne jastuk, odgrne pokrivač – lisičice nigdje.*) Možda mi je ispala dok sam kukurikao. (*Uputi se na dvorište, tražeći lisičicu. U travi pored ograde ne može naći lisičicu. Pretraži cijelo dvorište.*)

KOKOŠKA 1: Što tako užurbano tražiš, pjetlić? Jesi li nešto izgubio?

PJETLIĆ (*tužno*): Ne mogu pronaći svoju lisičicu.

KOKOŠKA 1, 2, 3, 4: Pomoći ćemo ti da je pronađeš.

(*Lisičicu pomaže tražiti mama i kokoške, ali je ne nađu. Kokoši vraćaju se u kokošinjac, mama i pjetlić na svoje mjesto.*)

KOKOŠKA 1: Rekla sam ja vama, tko ne bude slušao, suze bude puštao.

KOKOŠKA 2: Druži se sa svrakom, ni to nije u redu, jer znamo da je kradljivica.

KOKOŠKA 3: Ja svojoj djeci to ne bih dopustila. Takva svraka!

KOKOŠKA 4: Eto, i sad mu je uzela igračku. A što je mislio, da je ona poštena?

Scena: Mama i pjetlić na svom mjestu

PJETLIĆ: Svraka je kradljivica?

MAMA KOKOŠKA: Tako kažu, rekla sam ti ja. Ali možda ti se lisičica svejedno negdje sakrila. Sada ćeš morati ići u krevet, jer je sunce već zašlo.

PJETLIĆ: Sve sam pretražio. Stvarno, takva svraka! Sigurno je odnijela lisičicu u svoje gnijezdo. Ne volim takvu prijateljicu.

MAMA KOKOŠKA: Psssst, pročitat ću ti bajku, a onda moram i ja u krevet, jer se ne osjećam najbolje. *(Pokrije pjetlića, ugura pokrivač u rub kreveta)*. Oooo, ovdje je nešto mekano. Vidi, tvoja igračka!

PJETLIĆ *(sretan stisne lisičicu uz sebe i zabrinuto se okrene prema mami)*: A što sa svrakom? Nikada više neće htjeti biti moja prijateljica. Krivo smo ju optužili.

MAMA KOKOŠKA: Sutra ćeš joj se ispričati i opet ćete biti prijatelji.

Scena: ujutro u dvorištu

PJETLIĆ: Dobro jutro, svrako! Jako mi je žao što sam te krivo optužio da si mi ukrala lisičicu.

SVRAKA *(kimne kljunom)*: Kao što ti nisi ptica iako imaš krila, nisam ni ja kradljivica iako sam svraka! No, barem ne ovaj put. Istina je da mi je u krvi da više puta nešto ukradem, ali ovog ti puta stvarno nisam ja ukrala lisičicu.

PJETLIĆ: U pravu si i oprosti još jednom. *(Zajedno sa svrakom sjednu i zagrlje se, a zatim ide pjetlić prema mami kokoški)*

Scena: ples kokoši (Count on me)

PJETLIĆ: Draga moja mamice, tako sam sretan što mi je svraka oprostila. Dođi, idemo se igrati!

MAMA KOKOŠKA *(sjedi na svom krevetu i teško diše)*: Danas neću izlaziti, ne osjećam se dobro. Već sam se sinoć osjećala loše. Nemoj biti tužan. Uz malo sreće opet ću biti zdrava!

PJETLIĆ *(postaje tužan i ispred kokošinjca trči amo-tamo)*. Tako bih volio ponovno otići s mamicom napolje i igrati se s njom! Nije li rekla da joj treba malo sreće da ponovno ozdravi?

(Na drugom kraju kokoši ogovaraju.)

KOKOŠKA 1: Joj, joj, gotovo je s njom. Cijeli dan nije pojela niti jedno zrno. Joj.

KOKOŠKA 2: Da bi barem još nešto rekla, ali siročice ni to više ne može!

KOKOŠKA 3: Također ništa ne čuje, jeste li primijetile?! Ako je nešto pitaš, ona se ni ne okreće!

KOKOŠKA 4: Nadam se da joj ne otkucava zadnji sat. (*pognute glave*)

SVE KOKOŠKE: Što ćemo, što ćemo?

PJETLIĆ (*zaustavi se i gleda u duboku šumu*): Sreća, naći ću ja tebe! (*Promrmlja i krene na put. Neko vrijeme hoda i skreće s poznatih puteva. Sretne vjevericu.*) Dobar dan, vjeverica. Tražim sreću. Možeš li mi reći gdje je mogu pronaći?

VJEVERICA (*zauzeta svojim poslom prebrojavajući žireve*): Naravno da ti to mogu reći. Sreća je pod zemljom! Tamo je naime žir koji sam upravo zakopala. Sreća je ako ga zimi opet nađem pod debelim snježnim pokrivačem!

PJETLIĆ (*promatra vrijednu vjevericu u njenom poslu*): Sigurno je pogriješila! Žir zakopan duboko u zemlji definitivno neće pomoći mami do zdravlja! (*Trči dalje i nakon nekog vremena sretne svraku koja kraljuje pored visoke jele*) Dragi svraku, ti ćeš sigurno znati što je sreća (*pun iščekivanja pita svraku*). Međutim netko tko može letjeti tako visoko ima dobar pogled.

SVRAKA: (*podrugljivo izgrdi pjetlića*). Vi pripitomljeni dvonošci ni ne poznajete svijet! Što je sreća ako nije sve što blista i sja! (*raširi krila kako bi osigurala svoje blago.*)

PJETLIĆ (*nepovjerljivo pita*): Jesi li stvarno sigurna u to?

SVRAKA: Naravno da sam sigurna, balavče! Ali morat ćeš to sam potražiti!

PJETLIĆ (*ide dalje i razmišlja*): Kako bi sve što blista i sja moglo pomoći mami da bi se opet oporavila? Sigurno je i svraku u krivu. (*Kroz grane stabala zapuše vjetar.*) Joj, šuma postaje sve više tuđa i tajanstvena. (*Pjetlić naiđe na zečića kojemu se jako razveseli.*) Kako ide, dragi zečiću? Možeš li mi pomoći pronaći sreću?

ZEČIĆ: Sreća je ako me lisica ne pojede. (*Brzo odskakuta.*)

PJETLIĆ (*potrese glavom*): Taj kukavni zečić!

(Hoda kroz šumu i ugleda osvijetljenu kuću.)

PJETLIĆ: Da se toga nisam prije sjetio! Ljudi sigurno znaju gdje mogu pronaći sreću za mamicu! (*Otrči do kuće, u vrtu stoji dječak i maše. Pjetlić je sav zadihan.*) Za svoju mamicu... nešto tražim. To se zove... sreća. Mami ne ide... dobro. Bi li znao...? (*Pjetlić je sav zadihan, a tada roditelji izlaze iz kuće i uhvate dječaka za ruku.*)

TATA: Ne hodaj preblizu životinjama! Tko zna, možda je bolesna! (*Svi se vrte u kuću, a pjetlić ostaje sam u vrtu.*)

PJETLIĆ (*Tužan zove za njima, a zatim se vraća nazad u šumu.*): Nisam ja bolestan, bolesna mi je mama! Kako to da mi nitko ne može pomoći? Sreća mora zaista biti nešto posebno! (*Tada nešto zasvijetli u mraku. Pjetlić pažljivo prilazi i ugleda plave oči sove. Uzvikne s olakšanjem.*) Drago mi je što si to ti, dobra stara sovo! Nisi li ti najmudrija životinja u šumi? Molim te, pokaži mi put do sreće!

SOVA (*pogleda pjetlića i šapće mu*): Samo pazi da odeš kući! (*Odleti drugdje.*)

PJETLIĆ (*u šumi sve postaje potpuno tiho*): Što da radim sada? Ako mi ne može pomoći ni mudra sova, onda nijedna druga životinja iz šume ne zna put do sreće! Ne preostaje mi drugo nego vratiti se kući. (*Ide prema kući.*)

Scena: ujutro u kokošinju (pored mame)

(Pojavljuje se sunce, pjetliću želudac krči, umoran je.)

MAMA KOKOŠKA: Oh, kakva sreća da si opet kod kuće! (Nježno trlja svoj kljun o njegov i više ne izgleda bolesna.)

PJETLIĆ (*posramljeno gleda u pod, kreće prema stolu da se najede a onda si tiho kaže*): Mama je sigurna da sam joj ja donio sreću! (*Kada se najede, sa zadovoljstvom zagrlji mamu kokošku.*) Moram ti nešto reći, mama (kaže tiho). Nisam ja taj koji bi pronašao sreću za tebe!

MAMA KOKOŠKA (*nasmiješi se i prema pjetliću nježno bljesne očima*): Sreća, sunce moje drago, biva u svakome od nas! Ne treba je tražiti! Da znaš: najveća mi je sreća imati dijete kao što si ti!

PJETLIĆ (*postaje sretan*): Dakle, tako to ide – vrlo jednostavno. Sreća je u svakome od nas – i uvijek je pri ruci! No, ako je tako, možemo sada svi zaplesati.